

POUTNÍK

ROČNÍK XX/XXI

VÁNOCE 2016

LEDEN 2017



ANDĚLÉ

Významný teolog Hans Urs von Balhasar naspal, že „andělé doprovázejí celý Kristův život, u jeslí zjevují jas Božího sestoupení mezi nás a znovu se zjevují při Vzkříšení a Nanebevstoupení jako jas našeho výstupu k Bohu.“ Andělé mají při Kristově narození zcela jistě své zvláštní poslání: Gabriel zvěstuje Zachariášovi a Marii budoucí narození Předchůdce a Krista; andělé se často zjevují Josefovi v příběhu Ježíšova dětství podle Matouše; sbor andělů v Lukášově podání pje Gloria a zjevuje se pastýřům. Andělé si proto zaslouží být o Božím hodu vánočním středem pozornosti.

Není jednoduché o nich pojednat v několika řádcích, protože již na počátku Bible jsou „cherubíni s planoucím mečem“ strážci rajské zahrady (Gn 3,24) a zástupy andělů se objevují i v Apokalypse. Písmo svaté je ožíváno přítomností těchto nadlidských bytostí, které však nejsou bohy a jejichž bytí bylo známé i kulturám, které obklopovaly Izrael. Jejich hebrejské označení mal'ak a řeckého angelos připomíná jejich poslání: „být poslem“. Z toho je možné vytušit úlohu těchto biblických postav, jak ji opakovaně potvrzuje židovská i křesťanská tradice, potvrzená učením církve a slavená v liturgii i lidové zbožnosti.

Úkolem andělů je v podstatě chránit Boží transcendenci, tedy jeho bytí v tajemství a „jinakosti“ vzhledem ke světu a dějinám, zároveň připomínat jeho blízkost tím, že zvěstují jeho slovo a činy právě tak, jako to dělá posel. Proto se v některých případech v Bibli zdá, že anděl odchází ze scény, aby přenechal místo Bohu, který vstupuje přímo. Tak se v příběhu o hořícím keři Hospodinův anděl zjevil Mojžíšovi mezi plameny, ale hned potom „Hospodin (...) zavolal z keře: 'Mojžíši, Mojžíši!'“ (Ex 3,2-4).

Úlohou anděla je tedy zviditelnit svým prostřednictvím Boží vůli, lásku a spravedlnost a učinit ji pochopitelnou, jak můžeme číst v žaltáři: „Hospodinův anděl se utábořil kolem těch, kdo Hospodina ctí, a vysvobodil je... Hospodin vydal svým andělům příkaz: na svých rukou tě ponosou, abys nenarazil o kámen svou nohou“ (Žl 34,8). Odtud vychází tradiční představa „anděla strážce“, dobře představovaná andělem Azariášem – Rafaelem v knize Tobíáš.

Anděl však stále zůstává pouhým představitelem, znamením Jediného, který by měl být oslavován, Boha; je jen ukazatelem k jedinému, božskému tajemství; je pomocníkem ke službě jedinému a dokonalému Prostředníku mezi Bohem a lidmi, Ježíši Kristu: „Komu z andělů“ – ptá se List Židům (1,5) – „kdy Bůh řekl: 'Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil?'“

(Gianfranco Ravasi Biblické postavy) -oJ-

KDY JSOU VÁNOCE?

Hledej Pána v jeslích, v těch, kdo jsou chudí, prostí a nepatrní.

Když se ráno probudíš s přáním mít rád druhé lidi bez rozdílu, ten den jsou Vánoce.

Když v sobě zpozoruješ vnitřní popud podat ruku tomu, kdo tě urazil, toto vnuknutí jsou Vánoce.

Když cítíš nutnost zamyslet se nad tím, jak se chováš k rodině, k druhým, ta chvíle zamyšlení jsou Vánoce.

Když se setkáš s člověkem, který potřebuje pomoc a ty mu ji poskytneš, ten okamžik jsou Vánoce.

Když začneš sloužit tomu, kdo nikoho nemá, komu selhává hlas a ztrácí sílu k životu, ta služba jsou Vánoce.

Když vychováváš své děti k obětování svého pohodlí ve prospěch druhých, tento proces jsou Vánoce.

Když jsi ochoten darovat sebe Bohu, který trpí v lidech chudých, opuštěných a nemocných, pak jásej radostí – žiješ Vánoce.

„Překročit práh víry znamená přiblížit se všem, kdo žijí na okraji společnosti. Znamená to zavolat je jménem, zajímat se o křehkosti těch nejslabších, posilnit jejich klesající kolena, a to s jistotou, že všechno, co děláme pro toho nejmenšího z našich bratří, děláme pro Ježíše (srov. Mt 25,40). Hledej Pána v jeslích!“

Papež František“ (BM)

MÍSTO V SRDCI

Stejně jako Zachariáš, Alžběta a potom jejich syn Jan nebyli vždy pochopitelní pro jiné, podobně tomu bylo i s Ježíšem a může tomu být tak i s námi, jestli ho následujeme. Je potřeba toto napětí unést, mít dobré přátele, kteří nám dávají zpětnou vazbu, a vždy a ve všem především „hledat Boha“ (sv. Benedikt).

Umět vybočit z řady, udělat něco dobrého (třebas něco nepatrného), k čemu ostatní nemají odvahu, to může být inspirace do tradičního pojetí Vánoc, inspirace do našich vztahů. Velkým „vybočením z řady“ může být třeba právě odpuštění.

Mějme i my místo v srdci pro všechny, kteří přijdou na vánoční bohoslužby, nebojme se je oslovit, usmát se a nabídnout přátelství.

Anselm Grün: 50× Ježíš (BM)

„TVÁŘ – PŘÍBĚH ZTRACENÍ A TOUHA ZNOVUNALÉZÁNÍ“

PŘÍBĚH MADONY Z OSÍKA – NEJSTARŠÍ DŘEVOŘEZBY NA NAŠEM ÚZEMÍ

O tomto pokladu, přirovnávaném ke korunovačním klenotům, dlouho nikdo neměl tušení. Dřevěná soška stála na knihovně akademické malířky Ludmily Jandové v Osíku – obci nedaleko Litomyšle. Po její smrti ji její syn předal litomyšlskému muzeu, kde ji v depozitáři po několika letech objevil historik umění. Poprvé obdivovali před dvěma lety nenápadnou sošku návštěvníci prestižní výstavy NG „Benediktini v srdci Evropy“, kde zaujala mezi exponáty z celé Evropy.



To ještě neměla „tvář“, která se stala terčem aktu nenávisti a násilí při obrazoboreckých bouřích za husitských válek. Tu se jí odvážil dát až známý architekt Josef Pleskot, který připravil její výstavu v piaristickém chrámu Nalezení sv. Kříže na zámeckém návrší v Litomyšli. Zpřístupněná krypta přímo vybízela k tomu, aby zde lidé našli a obdivovali něco nezapomenutelného, jedinečného a jinde nedostupného. Sakrální prostor, který byl pro madonu v podzemí vytvořen, umožňuje, aby člověk stanul před ní sám tváří v tvář. Stylizovaný zlatý plát – pokus o citlivé navrácení její tváře – vytváří mírné zrcadlení, které jako by bylo náznakem komunikace. Díky přesné propočtenému osvětlení krypty zrcadlí zlatá plocha paprsky i pobyt v kryptě, a to návštěvníkovi přináší řadu významů a otevírá nové souvislosti. Bez tváře tak získává

mnoho tváří.

Kurátor výstavy, prorektor UK a náš špičkový odborník na středověké umění prof. Jan Royt se o její nové vystavované podobě vyjádřil: „Má-li být Madona z Osíka vnímána nikoli jenom jako estetický objekt, ale také jako socha Bohorodičky, jejímž prostřednictvím putují modlitby věřících k Bohu, pak pokus o navrácení hlavy je naprosto legitimní a žádoucí“.

Ježíšek a tělo madony jsou překvapivě v dobrém stavu. Radiokarbonová metoda označila léta 990 – 1180 za datum jejího vzniku, pochází zřejmě ze severovýchodního Švýcarska. Další její osudy jsou zatím zahaleny tajemstvím. Je z lipového dřeva, vysoká 34 cm.

Vystavena je od 9. června a bude do 31. prosince t. r., vždy v sobotu a v neděli od 14 do 16 hodin. Stojí za to ji navštívit, vždyť u Panny Marie hledáme často útočiště a prosíme o přímluvu. Zejména, když si uvědomíme, že se před touto Madonou lidé modlili několik století.

B. Hrubantová

PESTRÁ MOZAIKA SETKÁNÍ

Paní pokladní v samoobsluze za mnou volala: „A nezapomente pozdravovat paní! To určitě dobře dopadne!“ Zнала nás, jak to v menších městečkách či obcích bývá, zvláště je-li v místě jediná prodejna...

Všimla si, že už nechodíme nakupovat společně, že těžší nákupy obstarávám spíše sám. S pozorností jí vlastní si také brzy všimla, že manželka má jinou barvu vlasů a jiný sestřih. Byla to příležitost, jak jí říci o tom, co prožíváme, že po chemoterapiích následují radioterapie, že vlasy už dávno nejsou vlastní, ale paručka vypůjčená z Hlinska... Paní prodavačka pak s námi odpočítávala dny do příští dávky radikální léčby, sledovala, co nás ještě čeká a radovala se z toho, že nejsme zoufalí. Viděla, že se necítíme být v nemoci i bolesti opuštění ani neužiteční, ale naopak že cítíme podporu všech kolem. Snažili jsme se neuzavírat se a pomáhat v široké rodině, ve společenství i ve farnosti. Podvědomě všichni vnímáme - dobře to víme - že v životě existují náročnější situace, u kterých neznáme snadná a přímočará řešení a často ani odpověď. Člověka nevytléčí, že se utrpení vyhne. Napojením na Ježíše, toho na kříži, se společně učíme neutkvět ve vlastní bolesti a mobilizovat své lidské síly.

„Vy to máte snadné, nejste na to sami!“ napsala mi jedna spolužačka z gymnázia. Pokud bolest přijmeme, setkáním s Ježíšem opuštěným vycházíme posílení. V kříži nacházíme útěchu i pevnou naději.

„Modlili jsme se za vás,“ vyprávěla jedna farnice, sama o berlích. „Víte, modlitba je něco, bez čeho už bych nebyla schopna chodit. Budu se ale za vás modlit i nadále!“

„To bude dobrý!“ povzbuzoval nás v létě starší pán z nižšího patra našeho letního bydlení a poklepal významně manželce na rameno.

Osmiletý vnuk Štěpán se nám nyní, kdy máme za sebou náročnější rok, před odchodem na přípravu na první svatě přijímání svěřil: „Naproti vaší zahradě je přece cestička ke kříži, kudy chodíme v postní době společně s ostatními dětmi i dospělými na křížovou cestu. Kdo asi tehdy šel s Ježíšem?“ přemýšlel nahlas. „Asi vojáci, Veronika, co mu podala roušku, a Šimon, co mu pak nesl kříž,“ rozumoval. „Ti všichni jsou už v nebi a až umřu, tak se s nimi setkám. Ty, babičko, děláš pořád dobré skutky a pořád někomu pomáháš! Ty, babičko, až umřeš, se s nimi taky setkáš! Já na to náboženství tak rád chodím!“

Vnoučata nás učí hodnotit věci světa s mentalitou dětí Božích.

Stanislava a Petr Ettlery

-BM-

PO ZEMĚTŘESENÍ

Alessandra a Caterina jsou kamarádky, které – ačkoli jsou velmi mladé – jsou již několik let aktivní jako dobrovolnice organizace „Misericordia di Pistoia“ (*Milosrdenství ve městě Pistoia*). Dopoledne 24. srpna (tedy pár hodin po otřesech půdy) dorazily do Amatrice, kde byla krizová situace.

Byla jim svěřena nevděčná úloha: převážet sanitkou mrtvé na místo, kde probíhala identifikace. Cesta ke garáži používané jako márnice, která je vzdálená jen pár kilometrů, jim zabrala pět hodin. „Pracovaly jsme v jedné části Amatrice, kde bylo deset obětí na životech,“ vypráví Alessandra. „V garáži byla mrtvá těla – zakrytá, odkrytá, ve tmě nebo osvětlená loučemi. Mnoho lidí přicházelo a odcházelo těla identifikovat. Bylo to velmi tvrdé a padlo to na nás, když jsme se vrátily domů a v mysli jsme znovu prožívaly všechny ty chvíle.“

Smysl svého jednání našly v malých, konkrétních gestech lásky. „Jeden starý pán,“ vypráví Caterina, „se nás před úplně zhrouteným domem ptal, jestli nemáme kousek chleba. Hledaly jsme a v sanitce jsme našly suchary. Když jsme mu je daly, propukl v pláč a my spolu s ním. Byl tak rád, že nám chtěl darovat to jediné, co mu zůstalo - vajíčka. Komentoval to slovy: 'Chci je dát vám.'“ Alessandra uzavírá: „Dělám dobrovolnici, protože mne těší pomáhat lidem. Dobříjí mě, když vidím, jak mé konání může pomoci druhým.“

Aurelio Molè

NIC NEČEKAT

Prožila jsem tak smutné dětství a mládí, že ve mně nezůstala ani jedna pozitivní vzpomínka. Vdala jsem se, ale vztahy s mou původní rodinou ve mně zanechávaly stále hlubokou hořkost, samou kritiku a pohrdání. Nebylo snadné zapomenout, ale snažila jsem se vzít si k srdci evangelijní motto *dávat, aniž bych čekala, že se mi něco vrátí*.

Jednou k nám přijeli rodiče strávit dovolenou. Rozhodla jsem se, že se budu snažit vyhovět jejich přáním, aniž bych něco čekala. Políbila jsem svou matku, věc, ke které došlo naposledy v mém dětství. Ona mne objala a do očí jí vstoupily slzy. Cítila jsem, že se hroutí zeď, která nás dělí. A když měl tatínek narozeniny, přál si, abych pustila jeho oblíbenou hudbu a abych s ním tancovala. Tyto chvíle s rodiči byly velkým darem!

M. Š. (Švýcarsko)

HÁDKA SKONČENÁ USMÍŘENÍM

Dověděla jsem se od své sestry, že se naši rodiče pohádali. Již tři dny spolu nemluvili a tatínek odmítal jíst jídlo, které maminka připravila. Když jsem přišla domů, hned jsem cítila, že je tam těžká atmosféra. Aniž bych se na něco ptala, začala jsem konkrétně sloužit, udělala jsem, co bylo v domácnosti třeba. Při první příležitosti, kdy jsem byla sama s tatínkem, jsem se snažila od něj dovědět, co se stalo. Svěřil se mi, a tak jsem mu i já mohla říct, že se chci snažit žít Ježíšova slova. Když jsem se zmínila o odpuštění, pro které nám Ježíš dal příklad, zpozorněl. Na závěr jsme se domluvili, že až se maminka vrátí, přijme ji dobře. Z kuchyňského okna jsem asistovala scéně, kdy se maminka vracela a tatínek se jí láskyplně ptal, jak se měla v práci.

P. F. (Kamerun)

OBYČEJNÝ POZDRAV

Již nějakou dobu byla mezi mnou a mojí sestrou nedorozumění. Dokonce jsme se přestali zdravit. Jednou jsem se rozhodl, že udělám první krok k usmíření. Ale nebylo to vůbec lehké – vždyť jsem starší bratr, mám svou důstojnost... Po neklidné noci jsem ji ráno v kuchyni pozdravil, ale tak tiše, že to neslyšela. Posbíral jsem odvahu a zopakoval jsem pozdrav hlasitěji. Byla překvapená a hned jsme se usmířili. Z radosti a pocitu vnitřního osvobození jsem si pak začal prozpěvovat.

D. I.

KRABÍČKA CIGARET

Jako praktikant spolupracuji s jedním starším kolegou a jednou starší kolegyní. Pracují již dlouho spolu, ale jejich vztah není zrovna nejlepší. Často je mezi nimi napětí, které se pak přenáší i na ostatní. Snažím se udržovat s oběma dobrý vztah a nestavět se na jednu nebo na druhou stranu. I když je mezi námi velký věkový rozdíl, chci k nim přistupovat s tím pohledem, že jsme všichni sestry a bratři, kteří mají jednoho společného Otce.

Jsmo, respektive jsme byli, tři kuřáci. Ale nejstarší kolega s kouřením přestal. Přesto měl pořád v šuplíku rezervní krabičku cigaret. Chtěl mi ji pak jednoho dne darovat. Spontánně jsem mu navrhl: „Možná bys ji mohl dát raději té kolegyni. Určitě z toho bude mít radost.“ Nejistě se zeptal: „Myslíš to vážně?“ Dodával jsem mu odvahu: „Jasně.“

Za hodinu za mnou zase přišel a s úžasem mi referoval: „Měla z toho opravdu radost. Pracujeme spolu už 30 let, ale nikdy jsem jí ještě nic nedal.“

L. W. sestavila

-BM-

PŘÍBĚHY Z ORDINACE PRAKTICKÉ LÉKAŘKY**VÝPOVĚĎ NESLYŠÍCÍ PACIENTCE**

Do mé ordinace přišla asi čtyřicetiletá neslyšící žena v doprovodu své sedmnáctileté dcery, která mezi matkou a mnou mohla zprostředkovat komunikaci. Pacientka byla zjevně rozčilená. Vztekla přede mne hodila úřední list. Byla to výpověď, kterou jí dal její zaměstnavatel. Chvilu trvalo, než mi vysvětlily, co po mně pacientka žádá. Chtěla potvrzení o tom, že je neslyšící a že zaměstnavatel nemá právo ji pro její zdravotní postižení z práce vyhodit. Jakmile jsem pochopila, co po mně žádá, věděla jsem, že jí nebudu moci vyhovět. Že je neslyšící, zaměstnavatel ví, a co říká zákon o zaměstnávání invalidních a těžce zdravotně postižených lidí, to je věcí sociálně právní. Snažila jsem se jí vysvětlit, že pokud jí někdo může pomoci, potom je to správa sociálního zabezpečení nebo právní oddělení. Nevzala to. Myslela si, že jí nechci vyhovět a byla čím dál

rozrušenější. Nervozita přešla dokonce i na její dceru a měla jsem dojem, že se ve znakové řeči s matkou i hádá. V té chvíli jsem měla plnou čekárnu lidí. Tlačil mě čas. Věcně jsem splnila vše. Dcera pochopila, že potvrzení ode mne nemohou dostat, ale moje pacientka byla nespokojená. Cítila jsem, že takhle ji nemohu pustit. Vzala jsem jí za ruku a krátkými větami, které jí dceru znakovou řečí překládala, jsem jí celý problém znovu vysvětlila. Teprve potom se uklidnila a dokonce se usmála a poděkovala mi za trpělivost.

PÉČE, KTERÁ MĚLA PŘINĚST JEN KOMPLIKACE

Vzpomínám na jednoho starého pána, který se vrátil z kožní a chirurgické kliniky, kde byl ošetřován pro basaliom obličejce. To je nádor kůže, který jak postupně roste, rozežírání tkáň. V obličejí dokáže zlikvidovat nos, ret, tvář včetně kostí. Pro postiženého člověka je to veliké utrpení, ale ani pro ošetřujícího to není situace jednoduchá. Vyžaduje kromě sterilních podmínek pečlivé denní čištění, výplachy, převazy, mnoho času na ošetření a v neposlední řadě i zvýšené finanční náklady na převazový materiál. Tohle přesně je to, na co není ordinace praktického lékaře zařízená.

Můj pacient přišel z nemocnice s prosbou, že už to tam nemůže vydržet a zda bych ho neošetřovala ve své ordinaci. V té chvíli mi všechno proběhlo hlavou a ozvalo se ve mně lidské NE - na to přece tady nejsou podmínky, to není moje povinnost, budou to jen komplikace!

Utrpení toho člověka mě ale přimělo vcítit se do jeho situace, kdy už nechtěl být v nemocnici a chtěl být doma mezi svými. Úkol jsem přijala. Dosloužila jsem mu až do konce jeho života, v posledních dnech jsem ho ošetřovala i u něho doma. Mezi ním, jeho rodinou a mnou se vytvořil pěkný přátelský vztah a já ráda na celé to období vzpomínám. Nakonec jsem byla vlastně obdarovaná já.

SVĚDOMÍ NELZE OBELSTÍT

Podobná situace byla s jedním člověkem ve vedoucím postavení. Přišel ke mně zjevně nervově vyčerpaný s prosbou, abych mu pomohla. Nemohl spát, měl úzkosti a strach. Příčinou byl jeho nadřízený, který po něm požadoval splnění nějakého úkolu, který se přičil jeho svědomí. Nesplnění toho úkolu by mělo za následek výpověď. Můj pacient je otcem dvou dětí a manželka v té době byla na mateřské dovolené. Nechtěl přijít o místo, protože jiné neměl, a svědomí mu nedovolovalo úkol splnit. Výsledek byl, že se nervově zhroutil. Prosil mě o nějaké prášky, které by mu pomohly. Jen těžko zadržoval slzy a byl na konci se silami. Když jsem ho vyslechla, pochopila jsem jeho úzkost a byla jsem si jistá, že anxiolytika - tedy léky na nervy - pomohou snad utlumit akutní úzkost, ale zaručeně ho nevyčlení. Bylo snadné mu uklidňující léky napsat a zavolat do ordinace dalšího pacienta. Ale i tady jsem zřetelně cítila, že to není to pravé, co pacientovi opravdu pomůže. Začali jsme o tom spolu mluvit. Bylo to přesně to, co potřeboval - aby ho někdo vyslechl a pochopil. Oba jsme se shodli na tom, že svědomí se nedá ničím obelstít. Měla jsem před sebou člověka pravdivého, a tak jsem mu také po pravdě řekla, že ani pomoc psychiatra v téhle situaci nevidím jako pomocnou a uzdravující. Napadlo mě nabídnout mu pomoc kněze, ale nebyla jsem si jistá, zda ji přijme, protože jsem nevěděla, jakého je přesvědčení. Nabídku přijal. Zavolala jsem jednomu zkušenému a moudrému knězi a poprosila ho o pomoc. Setkání se uskutečnilo. Pacient po rozhovoru s ním dostal sílu odmítnout nařízení šéfa v důvěře, že čestnost bude odměněna a že se najde určitě nové zaměstnání. Ode mne dostal neschopenku na nervovou vyčerpanost a mezitím se mu nabídla výborná práce. Jak mi dodatečně řekl, je v ní ještě spokojenější než v té původní. Uplynulo již více let a já vím, že tam spokojeně pracuje dodnes.

J. S.
-BM-

ŠVIHÁK

Dnes proniklo jen pár paprsků slunce mezi dvěma platany, když jsem čekala na zastávce autobusu. Byly jsme tam ve dvou. Najednou jeden člověk, rychle vykračující a elegantně oblečený, přešel ulici a namířil si to k nám. S úsměvem se nás ptal, jak dlouho již čekáme. Žena stojící za mnou mu hned bere odvahu – říká, že v sobotu se autobusu člověk hned tak nedočká. Já naznačím mnohem pozitivnější možnosti. On se na mne usměje, přiblíží se a řekne: „To je pěkné, jste člověk, který nevidí věci černě!“ Pak mi o sobě nečekaně začíná vyprávět, představí se jménem a říká, aniž by vysvětlil důvod, že ho všichni nazývají „Švihák“ a že se narodil a až po studia na univerzitě vyrůstal v Jihoafrické republice. Jeho otec je Ital a matka Angličanka. Připojil: „25 let jsem žil ve tmě.“ Na nic se nevyptávám, ale on vysvětluje, že je důlním inženýrem a že hodně pracoval v jihoafrických zlatých dolech v hloubce stovek metrů pod zemí a že jednoho dne měl najednou strašlivou potřebu světla v každém slova smyslu.

Mlčky přihlížející žena měla v tváři výraz překvapení a nedůvěry, jak k tomu, co tento muž vyprávěl, a možná i k tomu, jak jsem se zájmem naslouchala a k mé interakci s tímto neznámým člověkem.

Přijel můj autobus, omluvila jsem se, že musím přerušit konverzaci, ale on nastoupil za mnou a řekl: „Svezu se jen jednu zastávku, abych se s vámi mohl rozloučit, jak se sluší a patří.“ Pak mi podal ruku a vyzval mne: „Pokračujte takto, dívejte se na to pozitivně, co je v každé věci, a děkuji, že jste mě vyslechla s opravdovým zájmem!“ Autobus zpomaluje před zastávkou. Pozdravíme se, podívám se mu do jeho modrých očí, z nichž číší průzračnost a nadšení, a zatímco vystupuje, mu říkám: „Přeji vám vše dobré, Šviháku.“ Je tak rád, že jsem ho oslovila jeho přezdívkou, že už za zavřenými dveřmi mi vysekne poklonu, jak se to dělávalo dřív, až mi zmizí z dohledu.

Zpracoval Tanino Minuta
-BM-

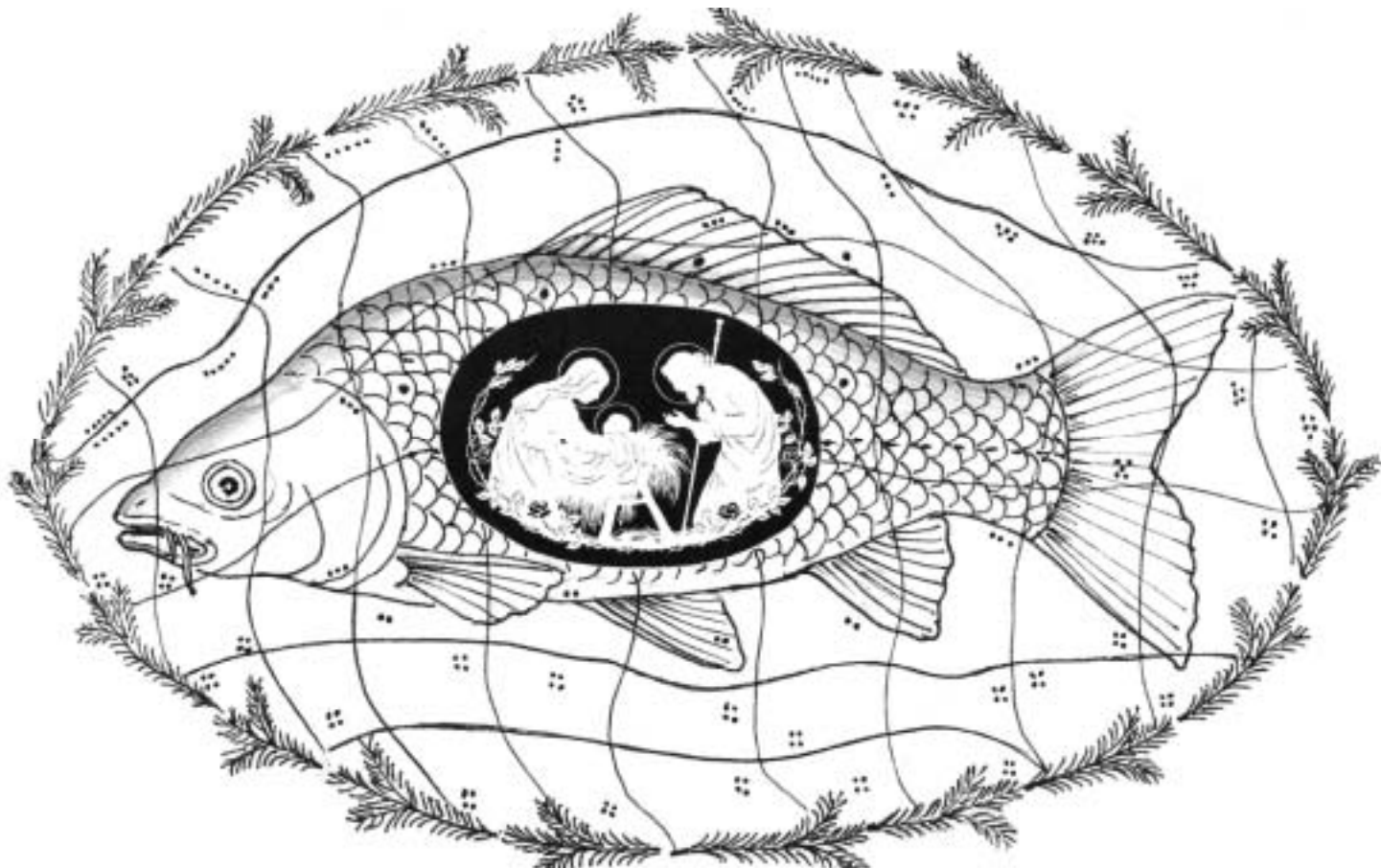


AHOJ DĚTI!

Domov voní po jehličí, svíčkách, cukroví a panuje sváteční atmosféra. Je první svátek vánoční. Radost a pokoj od narozeného Ježíška se rozlévají z Betléma do všech stran.

Asi bychom si jen těžko představovali Vánoce bez stromečku, dárků, betlému a koled, vánočních dobrot a také bez štedrovečerní večeře. Tradiční ryba u nás prostě k Vánocům neodmyslitelně patří. Ryba je symbolem. Pro křesťany symbolizuje Ježíše Krista, přibližuje události z jeho života (záračný rybolov, nasycení učedníků a ostatních hladových, povolání učedníků z řad rybářů), symbolizuje také chudobu, v níž přišel jako Syn Boží na svět. V Ježíšově době byly ryby považovány spíše za pokrm chudých.

I na dnešním vánočním obrázku na vás čeká ryba. Na boku mezi šupinami má malé okénko se svatou rodinou. Celý obrázek je překryt rybářskou sítí, která ho svými oky rozděluje na menší kousky. V každém z nich je počtem teček naznačeno, jakou pastelkou ho máte vybarvit. Zbytek už nebudu prozrazovat, po vybarvení obrázku to uvidíte. Pokud ale chcete, vybarvěte



obrázek tak, aby kapr dostal barvy, které má opravdu mít.

Přeji krásné Vánoce a do nového roku hodně Božího požehnání.

Barvy: žlutá, šedá, hnědá, zelená, modrá

(Otazníček)

PRO STARŠÍ:

Slavíme narození Božího Syna. Každý rok máme možnost znovu, ale vždy zcela nově, vstoupit do tajemství Božího plánu spásy. Proroctví jsou naplněna a v jeslích na slámě leží malé Děťátko - Syn Boží... K jeslím přicházejí pastýři a klaní se narozenému Ježíškovi. Do judského Betléma ale nechvátají pouze prostí lidé z blízkého i vzdálenějšího okolí, své kroky sem vede také návštěva z velké dálky. Mudrci z Východu – doslova mágové, učenci znalí astrologie, přišli z Babylónie, tj. z tehdejší Parthské říše. Vedeni hvězdou putovali do Betléma poklonit se narozenému králi Židů. Představovali první zástupce pohanů přicházejících ke Kristu. Přinesli své dary: zlato, kadidlo a myrhu. Už u proroka Izajáše (Iz 60,6) se mluví o darech, které pohanské národy přinesou Mesiášovi.

Dary opravdu královské. Zlato – jako symbol králů, není třeba zvláště představovat, každý o něm určitě něco ví. Co ale víme o dvou dalších darech? Pokusíme se trochu si je přiblížit.

Kadidlo je pryskyřice získaná ze stromů rodu kadidlovníků (Boswellia z čeledi březulovitých) sloupáním nebo nařezáním kůry kmene. Pryskyřice na vzduchu tuhne. Při zahřívání nebo pálení vydává sladkou vůni. V biblických dobách se používala jako vonná látka. Dnešní využití známe, ale možná nevíme, že tato pryskyřice má své místo také v kosmetice (výroba parfémů) a v potravinářství (limonády a pečivo), jak se praví v Ottově všeobecné encyklopedii.:

Myrha je světle žlutá pryskyřice balzámové vůně z keře Balsamodendron, rostoucího v Somálsku, Etiopii a Arábii, nebo ze stromu Commiphora abyssinica (myrhovník pravý). Používala se jako aroma, součást léků a na přípravu posvátného oleje

pro Svatostánek a chrám. Myrha byla také vmíchána do nápoje, který byl Ježíšovi podán na kříži jako prostředek pro utišení bolesti (Mk 15,23). Později Josef a Nikodém nabalzamovali Ježíšovo tělo olejem smíchaným s myrhou a aloe (Jan 19,39-40).

(Encyklopedie Bible)
(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Slova z adventních schodů: SMÍŘENÍ, ČEKÁNÍ, RADOST, NADĚJE.

V adventním věnci se dalo přečíst pokračování vzkazu: Tak tedy ať je pro nás letošní advent *požehnaným časem, v němž se chceme více otevřít našemu Pánu. Ať je dobou čekání na narození Božího Syna, dobou radosti a dobou velké naděje, že přijde Vykupitel. Ať je dobou, kdy si dopřejeme více ticha a klidu, abychom mohli uslyšet Boží hlas. Ať i celý svůj život vnímáme jako advent, jako přípravu na příchod Pána na konci života.*

KONEČNĚ ZAKÁZKA! ALE ZBROJNÍ PRŮMYSL?

Příběh podnikatelského páru, který se rozhodl jít proti proudu: manželé odmítli lukrativní zakázku, která by jejich rodinnému podniku přinesla mnoho ekonomických výhod.

Před několika lety jsme s manželem založili malou firmu v mechanickém odvětví se šesti zaměstnanci a širokou klientelou. Byl to náš malý sen, díky němuž jsme také plánovali zajistit v budoucnu práci našim dětem.

Ačkoli nás všichni zákazníci ujišťovali, že se nic nezmění, již během prvních šesti měsíců podnikání jsme narazili na tvrdou realitu práce na volné noze: nárazovost zakázek, byrokracie i několik pokusů o korupci.

Pro nás bylo důležité držet se v mezích zákona, takže jsme tyto pokusy ignorovali, ale kvůli našemu postoji a také kvůli krizi v automobilovém průmyslu se nám během roku obrat firmy snížil na polovinu. Topili jsme se tedy v dlužích, byli jsme bez prostředků a tím pádem jsme se ocitli před krutou nutností propustit většinu zaměstnanců a dát jim čas najít si novou práci. Také jsme museli prodat některé stroje, aby tito lidé dostali, co jim náleží.

To všechno jsme prožili jako selhání, ale nevzdali jsme se. Kolem nás byla komunita Hnutí fokoláre, do které už několik let patříme, podporovala nás modlitbou, a my jsme se svěřili Bohu, aby nás v našich rozhodnutích vedl. Prozířetelnost na sebe nedala dlouho čekat. Objevila se příležitost, jak pozměnit obor podnikání, což nám zaručovalo stálejší přísun zakázek; můj otec nám dal k dispozici určitou částku, abychom se dostali z nejhorsího; jeden náš zástupce nám dlouhodobě zapůjčil strojní zařízení; dodavatelé nám ulehčili odložením plateb. Tak jsme se zas pomalu postavili na nohy.

Nejhezčím výsledkem tohoto období bylo, že se naše děti naučily přikládat význam důležitým věcem jako je skromný život a skrze drobné, ale významné maličkosti zakoušely Boží lásku. To všechno naši rodinu posílilo.

Rok 2009 znamenal začátek mezinárodní ekonomické krize a my jsme ji také silně pocítili.

Někdy převládlo zoufalství, ale uprostřed všech problémů jsme šli dál. Nikdy jsme neměli jistotu, co přinese další den, ale svěřili jsme se prozířetelnosti, která nás už tolikrát překvapila. Jednou jsme například byli velmi znepokojeni, protože jsme neměli ani jednu zakázku. Požádala jsem společenství, s nímž sdílím spiritualitu fokoláre, aby se za nás modlili, a pozdě dopoledne začal fax chrlit dvaasedmdesát stránek objednávek! Opravdu jsme si sáhli na moc modlitby a konkrétní Boží lásku k nám.

Letos v létě nám jeden zákazník, který si u nás příležitostně objednával, zadal větší práci na několik měsíců. Ta nám do budoucna mohla přinést velké zakázky a ekonomickou jistotu, po níž už jsme dlouho toužili. Když jsme práci dodělávali, zjistili jsme, že součástky jsou určeny pro zbrojní průmysl.

Před očima jsme měli zoufalství válečných uprchlíků. Rozhodnutí nepracovat pro tohoto klienta bylo těžké, protože by nám zajistil práci na mnoho měsíců, ale nepochybovali jsme.

Největší radost nám udělalo, že náš syn, který s námi začal nedávno pracovat, s námi naprosto souhlasil. Jsme si jisti, že Boží prozířetelnost, kterou jsme v těchto letech tolikrát zakusili, nás ani tentokrát nenechá na holičkách.

N. J.
-BM-

Milí čtenáři,

přeji vám pokojné Vánoce plné radosti a chvály. Narozený Boží Syn se stal světlem, které dokáže prozářit každou temnotu. Ať je nastávající rok 2017 otevřený pro hledání a nacházení jeho světla všude tam, kde se budete nacházet.

o. Josef Roušar

Vstávají ze sna pastýři
a diví se a žasnou.
A bez váhání zamíří,
kde vidí hvězdu jasnou.

Nad holým chlévem z kamení,
co hledí dolů k městu,
hoří to Boží znamení
a osvětluje cestu.

Svolává k chlévu ze všech stran
i anděle i lidi.
A kdo má srdce dokořán,
každý to světlo vidí.

A kdo má srdce dokořán,
ten slyší z nebe zvony.
Sbíhá se, sbíhá ze všech stran
těch srdcí miliony.

A pokud časem bude čas
a srdce otevřená,
budou se sbíhat zas a zas
a padat na kolena

před Králem věků na jeslích
a zpívat s celým světem:
Bud' sláva Bohu v nebesích
a pokoj Božím dětem!

Václav Renč

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Leden 2017			
Ne 1. 1.	Nový rok, slavnost Matky Boží Panny Marie	7.30	p. Filáček 332
		10.30	p. Krátký 73
Ne 8. 1.	Svátek Křtu Páně	7.30	Ježkovi 295
		10.30	Macháčkovi st. 180 HČ
Ne 15. 1.	2. neděle v mezidobí	7.30	Svobodovi 252
		10.30	Málkovi 77 HČ
Ne 22. 1.	3. neděle v mezidobí	7.30	Venclovi 288
Ne 29. 1.	4. neděle v mezidobí	7.30	Hejlovi 232
		10.30	Macháčkovi 411

PŘÍLEŽITOST KE SVATÉ ZPOVĚDI

V Dolní Čermné každou neděli od 7:00 h. do 7:25 h. a v ostatní dny 30 minut před mší svatou.

NÁVŠTĚVA STARŠÍCH A NEMOCNÝCH FARNÍKŮ

Návštěvy, které se uskuteční v prvním týdnu roku 2017, domluvíme předem telefonicky.

ŽEHNÁNÍ DOMŮ A BYTŮ

V naší farnosti se uskuteční během měsíce ledna 2017 žehnání domů a bytů podle časového rozvrhu, do kterého se můžete během svátků zapisovat. Archy k zapsání jsou připraveny v našich kostelích.

**ŠACHOVÝ TURNAJ NA FAŘE**

Ve čtvrtek 29. 12. 2016 se na faře v Dolní Čermné uskuteční 18. ročník šachového turnaje. Začátek je v 15 hodin. Všichni zájemci jsou srdečně zváni.

PODĚKOVÁNÍ

Sbírka na opravu farního kostela v Dolní Čermné v neděli 27. 11. 2016 činila 13.272,- Kč. Děkuji všem dárcům. Pán Bůh zaplat'.

BYLA POKŘTĚNA A STALA SE BOŽÍM DÍTĚTEM

v kostele v Dolní Čermné 11. 12. 2016 Alžběta Kotová z Dolní Čermné

otec Josef

**POCHOD NA MARIÁNSKOU HORU**

Tak jako každý rok pořádá Klub českých turistů pochod na Mariánskou horu se zpíváním koled v kostele. Pochod se koná v úterý dne 27. 12. 2016. Začátek zpívání koled ve 12.00 hod.

Za KČT Lanškroun Miroslav Pecháček



Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

slavnost NAROZENÍ PÁNĚ
neděle 25. prosince 2016
52. týden 2016 / 1. týden 2017

BOHOSLUŽBY A AKCE:

pondělí 26. 12.	svátek sv. Štěpána, prvomučedníka	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za Matyldu Kroulíkovou a manžela Josefa
		9:00	mše sv. v Petrovicích - za Karla Fajta, manželku a oboje rodiče
		10:30	mše sv. v Dolní Čermné - za rodinu Pecháčkovu a Novákovu (<i>hudbou a zpěvem doprovází mládež</i>)
úterý 27. 12.	svátek sv. Jana, apošt. a ev.		
středa 28. 12.	svátek svatých Mláďátek, mučedníků	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - za rodinu Dvořákovu a Souškovu
čtvrtek 29. 12.	pátý den v oktávu Narození Páně	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za Vincence a Marii Junkovy, dceru a zetě
		15:00	<i>šachový turnaj na faře v Dolní Čermné (18. ročník)</i>
pátek 30. 12.	svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa Při mši svaté žehnání manželům	18:30	<i>výstav Nejsvětější svátosti oltární v Dolní Čermné</i>
		19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Ludmilu Pokornou a živé a zemřelé z rodiny Bednářovy
sobota 31. 12. Konec občanského roku 2016	sedmý den v oktávu Narození Páně; sv. Silvestra I., papeže	16:00	mše sv. v Dolní Čermné - na poděkování za přijatá dobrodiní
NEDĚLE 1. ledna 2017	slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE Den modliteb za mír	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za Ludmilu Marešovou, manžela, vnuka a pravnuka
		9:00	mše sv. ve Verměřovicích - na úmysl dárce
		10:30	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky
		15:00	<i>adorace a svátostné požehnání v Dolní Čermné</i>
pondělí 2. 1.	sv. Basila Vel. a Řehoře Nas., biskupů a uč. církve		
úterý 3. 1.	Nejsvětějšího jména Ježíš	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za Marii a Matyldu Markovy, rodiče, sourozence a duše v očistci
středa 4. 1.	po oktávu Narození Páně	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za zemřelé z rodiny Vávroy
čtvrtek 5. 1.	po oktávu Narození Páně	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za Františka Tejkla, manželku a celý rod
pátek 6. 1.	slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ sv. Tři králové	18:30	<i>výstav Nejsvětější svátosti oltární v Dolní Čermné</i>
		19:00	mše sv. v Dolní Čermné - na poděkování Pánu Bohu a další pomoc a ochranu
sobota 7. 1.	po Zjevení Páně	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za pana faráře P. Čeňka Ptáčka
		17:00	mše sv. ve Verměřovicích - na úmysl dárce
NEDĚLE 8. ledna	svátek Křtu Páně Končí doba vánoční a začíná doba liturgického mezidobí.	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky
		9:00	mše sv. v Petrovicích - za rod Podhůrních Marků
		10:30	mše sv. v Dolní Čermné - za Jiřího a Martu Formánkovy <i>zazní Česká vánoční mše „Bila dvanáctá hodina“ J. J. Ryby (místní chrámový sbor)</i>

POUTNÍK, VÁNOCE 2016 – LEDEN 2017

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 12. ledna 2017, Poutník vyjde 29. ledna 2017

Členové redakčního kroužku: J. Roušar -oJ-, E. Jansová (EJ), B. Macanová -BM-, J. Moravcová -jm-

Grafické zpracování: T. Bednář, V. Severinová, T. Macháček, P. Židek, J. Adamec

Tiskne Tiskárna HEAT-TECH s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ +420731617978. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,-Kč.